

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نېاشد تن من مېباد بدین بوم و بر زنده یک تن مېباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

محمد عمر قریشی- کابل

۰۷ فبروری ۲۰۲۱

منافع امپریالیسم امریکا، دولت دست نشانده، طالب و کشورهای همسایه از حضور قوای اشغالگر در افغانستان

(۴)

شنبه-۱۸ دلو ۱۳۹۹ - کابل:

۴- کشورهای همسایه:

جميع کشور هائی که در افغانستان صرف نظر از داشتن و یا نداشتن مرز مشترک به نام کشور همسایه یاد می شوند یعنی کشور های ایران، پاکستان، چین، روسیه و هند علی رغم ده ها و صد ها تضاد و تقابل منافع که با هم دارند، در یک نکته از لحاظ ستراتیژیک دارای موضع واحدی می باشند و آنهم خروج نیروهای اشغالگر امریکا و شرکاء از افغانستان است. بلافاصله باید افزود که این نگرش واحد ستراتیژیک نباید بدان مفهوم تلقی گردد که آنها در اتخاذ چنین ستراتیژی هدف واحدی را نیز دنبال می کنند و یا این که همه آنها به صورت یکسان تکنیک های شان را نیز از لحاظ زمانی با ستراتیژی شان همخوان ساخته اند. از همین رو به صورت مختصر خواهیم کوشید تا ضمن اذعان به هدف ستراتیژیک واحد آنها در خروج نیروهای اشغالگر از افغانستان، به بازی های تکنیکی جداگانه آنها نیز اشاراتی صورت گیرد:

الف- خلاف بازه زمانی دفع تجاوز روسها بر افغانستان، که خروج قوای شوروی آنروز ، هدف ستراتیژیک پاکستان را می ساخت مگر از لحاظ تکنیکی با تمام قدرت می کوشید تا به زمان دوام جنگ بيفزاید تا از یک جانب زیر نام مرکز ثقل کمکرسانی به افغانستان، میلیارد ها دالر، دینار و ین را از سراسر جهان به پاکستان سرازیر سازد و از آن طریق در ازای ویرانی افغانستان کشور خودش را آباد نموده، ضمن ساختن سرکهای موثر رو شهر هایش را گسترش و نوسازی نماید، تفنگ های کهنه و بقیه سلاح های زنگ زده و ناکارآمد اردوی خودش را با سلاح های جدید و عصری کمکی به مقاومت رسمی افغانستان، عوض نماید، شهر پشاور را ظرف ۱۴ سال از "کوس تهکال" آخرین قسمت شمالی شهر، الی "کارخانو" و "حیات آباد" به طول بیش از ۳۰ کیلومتر به شمال توسعه دهد و از جانب دیگر و مهمتر از همه، پروژه تربیت و پرورش افراد میهنفروش و وابسته به خود را در چنان سطحی آماده سازد که بتوانند زمام امور افغانستان را در دست گیرند؛ اینک به نحوی تلاش دارند تا از طریق تلفیق و تطابق ستراتیژی با تکنیک هرچه زودتر نیروهای اشغالگر از افغانستان بیرون شوند.

علت این عجز پاکستانی ها عمدتاً به علاوه فرار از پرداخت مصارف نیروهای وابسته به خودش چون طالب و یا داعش و یا بقیه و تقریباً خشکیدن چشمه رسیدن پول زیر عنوان جهاد افغانستان، عمدتاً دو عامل نقش بیشتر دارد. یکی این که پاکستان می خواهد تا هر چه زود تر خودش زمام امور افغانستان را از طریق جواسیسش به دست گیرد و به مانند دهه ۹۰ مالک الرقاب افغانستان گردد و دیگر هراسی است که از بابت شکل گیری یک مقاومت آزادیخواهانه ملی در داخل افغانستان دارند.

پاکستان این نکته را خوب می داند که به هر اندازه که زمان اشغال افغانستان به وسیله امریکا و شرکاء طول بکشد به همان اندازه آگاهی و نفرت مردم افغانستان از پاکستان و نیروهای وابسته به آن افزایش یافته، احتمال این که نیروهای مترقی و انقلابی کشور بتوانند بر زخمهای پارینه شان مرهم گذاشته، به مانند سالهای آغازین تجاوز شوروی، با خروش انقلابی شان تجاوز گران و جواسیس جنایتکار پاکستان و ایران را همزمان به نبرد فرا خوانند، بیشتر می گردد. یعنی جنگ نیابتی و ارتجاعی کنونی در افغانستان، با استحال به جنگ خلق علیه امپریالیسم و ارتجاع، ناقوس مرگ خودش را نیز به صدا درآورد. از همین رو نوشته می توانیم که از دید پاکستان، خروج نیروهای اشغالگر از افغانستان، هرچه زودتر بهتر می باشد.

ادامه دارد.